

babel

we bouwen luchtkastelen, continu
baksteen op baksteen op doorzichtigheid
wanen ons meesters en metselaars
maar spreken in groene code
op zwarte schermen, op blokken beton, in
olie die onder wezenloos gefluit uit de kern van
ons bestaan wordt gepompt en zich als een
vlek over onze visgraatvloer verspreidt

toen ik zes was, kocht mijn moeder een cd van
Britney Spears. ik deed alsof ik een elfje was.
op de melodie van *baby one more time* behoedde ik talloze steden van gevaar

en als je een vergrootglas pakt, of een microscoop
zoekt in de kieren en gaten van het luchtkasteel,
laat Helios je gids zijn, hij heeft je gemoedelijk en
loom gemaakt en laat loomheid zich nu net in je
arsenaal bevinden, je luiert in het gras en

toen ik zesentwintig was, moest ik juist nog meer een elfje zijn
ik was groot en log en traag en bovenal somnolent als een
Snorlax die zomaar de weg naar de volgende stad blokt

dan is het avond, nacht alweer, je beeldscherm
staat nog aan en je ogen zijn vierkant en je Red Bull halfleeg
en je gaat naar bed